

„Já nevím, Sáro,“ ozvala se váhavě Pája. „Nechci ani pomyslet, že je tam něco strašidelného. Hlavně po tom, co říkala Ela ráno – že koně vidí to, co lidi ne.“

„Jen si z nás dělá legraci,“ chlácholila ji Gábina s úsměvem a kamarádsky do ní štouchla.

„Ne!“ trvala na svém Sára. „Vypadalo to jako stopy vlka nebo možná i medvěda. Nebo *vlkodlaka*.“ Natáhla ruce a zkroutila prsty jako hrozné pařáty. „Třeba proto byl Punčoška tak vyplašený!“

„Dobrá,“ zabručela Žaneta a obrátila oči v sloup. „Půjdeme se teda na ty stopy podívat. Vsadím se, že jsou jen od slepic!“

Všechny se tomu zasmály, i Pája. Sára se smála také, ale věděla, že to nejsou slepičí stopy. Viděla je přece na vlastní oči! Snažila se vymyslet nějaký skvělý žertík, ale tohle bylo ještě lepší!

„Pojďte!“ Sára je vedla přes dvůr k malému výběhu pro ovce a slepice.

„Tak *co* máme vidět?“ zabručela už trochu otráveně Viky.

„Nevidím nic,“ prohlásila Gábina. „Vidíš?“ usmála se na Páju. „Říkala jsem, že si z nás dělá blázný!“

Sára se zamračila a rozhlížela se. V místě, kde jí přetekl Žlutáskův kbelík, voda spláchnula prach a vsákla se do vyprahlé země. Ovce

